

Vendre's l'ànima al capitalisme

El *Faust* de Goethe impressiona per la capacitat que té de captar la condició de l'home modern amb una torbadora força liricosimbòlica. Faust, insatisfet i cobejós, no admet la degradació del cos, l'evolució natural de la vida, i segella amb sang un pacte amb el diable per fer realitat els desigs més recòndits. D'aquesta manera, retorna a la joventut, sadolla la luxúria amb Margarida, comet un homicidi, transgredeix impunement els límits morals... En aquesta juguesca, hi ha continguda una exploració de la part més fosca de l'ànima humana i de la poderosa temptació del mal.

L'adaptació i dramaturgia d'Anna Maria Ricart ha dut el *Faust* a la sensibilitat i a les tensions d'avui. Sense oblidar l'essència de l'original, l'ha escurçat, simplificat i manipulat a gust seu per acostar-lo a les coordenades estètiques i ideològiques del present: un món marcat per la pulsio del materialisme, la ludificació, el consumisme, la immediatesa o l'hedonisme més imperatius i categòrics. Dirigit per Marc Chornet, *InFaust* aposta per una translació actualitzadora, plena d'imatges suggestives i inquietants, que vol reflexionar sobre les "seduccions" del capitalisme del segle XXI.

InFaust

AUTOR: GOETHE

Adaptació i dramaturgia: Anna Maria Ricart
Direcció: Marc Chornet Artells
Teatre Akadèmia, 25 d'octubre

Com el goethià, el protagonista d'*InFaust* es dol que, de vell, no trobi la calma ni interior ni exterior que anhelava, i es ven l'ànima al diable per aconseguir-ho "tot i ara": la joventut, el sexe, els diners... Faust representa qualsevol dels nostres coetanis disposat a tot per satisfer els instints i els delers més primaris. Consumat el pacte amb Mefistòfil, entra en un món —exposat amb l'estètica dels videojocs i el xou televisiu— on es poden saciar tots els desigs a través de la medicina estètica, les drogues, el crim o els dòlars. El periple amoral de Faust permet de parodiar el culte al cos ideal, la publicitat que ho regala tot, la virtualitat panòptica i el populisme que promet el paradís.

Mefistòfil, molt ben interpretat per Neus Pàmies, es converteix en un entabanador amb dots de relacions públiques, venedor comercial i polític xarlatà sense escrúpols, que acompanya l'ànima en pena d'un Faust (Toni Guillemat),

mig adolescent, mig Peter Pan, amb les hormones accelerades. Aquí, Mefistòfil no és un servidor de l'infern, sinó del capitalisme, versió renovada. Al seu torn, la tendra i càndida Margarida (Roser Tapias) esdevé una nina, víctima de la violència lasciva de Faust, que irromp de cop en l'edat adulta. Al final, es converteix en un objecte del desig i en el símbol de les dones mítiques —Eva o Elena, per exemple— a qui s'ha fet responsables de les calamitats sagnants dels homes.

Un dels encerts del muntatge és l'espai escènic i sonor, amb troballes visualment molt riques. Algunes escenes trenen bé l'adaptació del text i la seva il·lustració simbòlica, però altres grinyolen força i no passen de provatures d'estil. Entre els moments més reeixits, destaquen el prelude, amb la cançó popular "Margarideta", o les imatges de la fragilitat i la decrepitud del cos humà. Entre els més discutibles, hi hauria el combat de Faust amb Valentí, germà de Margarida, o algunes escenes en clau humorística o farsesca que desentonen de la resta. Els arbres al·legòrics, el terra d'aigua i les projeccions lumíniques en un marc tenebrós, entre màgic i diabòlic, ajuden també a rellegir, amb ulls d'ara, algunes de les fascinants metàfores del text original.